

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant ST. sek.sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu nieobecny zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu dnia 12 lutego 2013 roku

sprawy

B. M. (1),

syna J. i W. zd. K.,

ur. (...) w O.

Oskarżonego o to , że:

W dniu 30 sierpnia 2012r w O., przy ul. (...), na terenie Cementowni (...) uderzając S. B. (1) pięścią w twarz, a następnie kilkakrotnie kopiąc go po głowie i klatce piersiowej spowodował u Niego obrażenia ciała w postaci sińców i otarć naskórka na skórze klatki piersiowej, brzucha i grzbietu, krwiaka powiek oka lewego, masywnego wylewu krwawego pod spojówkę oka lewego oraz pourazowej retinopatii oka lewego, a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 kk, trwający dłużej niż dni siedem, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad trzech lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 02.08.2007r do 25.08.2010r, objętą wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 22.06.2010r o sygn. akt III K 84/10 za podobne przestępstwa umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego B. M. (1) uznaje winnym czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występnek z art. 157§1 kk w zw. z art.64 par 1 kk i za to przestępstwo na podst. art. 157 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podst. art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 5 (pięciu) lat ,

III. na podstawie art. 73 par 1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

IV. na podstawie art. 71§1 kk orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość dziennej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwotę 180 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. B. (1) był zatrudniony w Cementowni (...) w charakterze sztygara górniczego, koordynując prace na wyrobisku górniczym.

W dniu 30 sierpnia 2012 roku S. B. (1) był w pracy prowadząc zmianę po godz. 22 aż do godz. 6 rano dnia następnego.

Okolo godz. 23-tej S. B. (1) zauważył na terenie firmy, w pobliżu składowiska żużla, B. M. (2), którego kojarzył jako pracownika firmy (...), która zajmowała się ochroną cementowni.

S. B. (1) zapytał w/wymienionego, co robi w tym miejscu o tej porze. Wymieniony odpowiedział, że zaraz wychodzi, a tymczasowo idzie do kolegi załatwić „jeden temat”. Za nim poszło jeszcze dwóch mężczyzn nie będących pracownikami cementowni.

Po kilkunastu minutach S. B. (1) zauważył w/wymienionych biegających z bliżej nieustalonym pojemnikiem, przypominającym kanister po ładowarce, której operatorem był S. D. (1).

W tej sytuacji, podejrzewając że „coś jest nie tak”, cofnął się udając się w kierunku posterunku cementowni nr 1.

Drogę zastąpił mu jednak niespodziewanie B. M. (2), który jednokrotnie silnie uderzył pokrzywdzonego w twarz, aż ten się przewrócił. Następnie B. M. (2) zaczął kopać leżącego S. B. (1) po całym ciele.

Na pomoc pokrzywdzonemu ruszył inny ochroniarz – A. G. (1), który stacjonował na posterunku, a który odciągał napastnika, który wraz ze wspomnianymi wyżej dwoma mężczyznami oddalił się w nieustalonym kierunku.

A. G. (1) wezwał na miejsce Policję i pogotowie ratunkowe, które zabrało pokrzywdzonego do szpitala.

W wyniku zdarzenia S. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci sińców i otarć naskórka na skórze klatki piersiowej, brzucha i grzbietu, krwiaka powieki oka lewego, masywnego wylewu krwawego pod spojówkę oka lewego oraz pourazowej retinopatii oka lewego, co naruszyło czynności narządów ciała i spowodowało rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 Kk, trwający jednakże dłużej niż 7dni.

Dowód:

- k. 2-3, 28-29, 92, 173: zeznania pokrzywdzonego S. B. (1),
- k. 100-102, 173: zeznania świadka A. G. (1),
- k. 41, 173: zeznania świadka J. B.,
- k. 80-81, 173: zeznania świadka S. D. (1),
- k. 113, 151-153, 173: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. M. (1),
- k. 30-40, 173: dokumentacja powypadkowa,
- k. 42-65, 72-79, 173: dokumentacja z firmy (...),
- k. 6-14, 93-94, 173: dokumentacja medyczna,
- k. 97, 173: opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej,

B. M. (1) ma 25 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Ma zawodowe wykształcenie – cukiernik. Utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga dochód w wys. ok. 500 zł miesięcznie. Nie posiada istotnego majątku.

B. M. (1) był wielokrotnie sądownie karany, w tym za przestępstwa z użyciem przemocy lub groźby jej użycia. W okresie m.in. od 2.08.2007r. do 25.08.2010r. odbywał karę pozbawienia wolności m.in. za przest. z art. 280 § 1 Kk orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 22.06.2010r. w sprawie III K 84/10.

Dowód:

- k. 114, 173: dane o osobie ustalone w trybie art. 213 Kpk,
- k. 84-85, 173: dane o osobie z K.,
- k. 116-149, 173: odpisy wyroków

B. M. (1) przyznał się popełnienia zarzucanego mu czynu, co do zasady wyjaśnił zgodnie z poczynionymi ustaleniami i wyraził wolę skazania bez przeprowadzania rozprawy głównej na warunkach uzgodnionych z Prokuratorem.

/k. 113, 151-153, 173/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, sprawstwo i zawinienie oskarżonego B. M. (1), nie budziło najmniejszych wątpliwości, a jednocześnie – wobec realizacji przesłanek z art. 335 § 1 Kpk – zasadnym było wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, na warunkach uzgodnionych między oskarżonym i prokuratorem.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego S. B., które znajdowały oparcie zeznaniach pozostałych świadków w osobach A. G., J. B. i S. D., wreszcie zaś i w wyjaśnieniach samego oskarżonego, który przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa i złożył wyjaśnienia, które w zasadniczej mierze korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, w tym dowodami z dokumentów w postaci dokumentacji medycznej i opinii z zakresu medycyny sądowej. Wszystkie wymienione wyżej dowody wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korespondowały, przez co sprawstwo i zawinienie oskarżonego nie budziło żadnych wątpliwości.

Wyjaśniając podstawę prawną wyroku w pierwszej kolejności podkreślić wypada, iż sprawcą przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. może być każdy, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci 1) pozbawienia człowieka wzroku, słuchu, mowy, zdolności płodzenia, 2) innego ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej albo znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałego, istotnego zszpecenia lub zniekształcenia ciała. (...) uszczerbek na zdrowiu determinowany jest czasem trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia pokrzywdzonego, który musi przekroczyć 7 dni. Przedmiotem ochrony jest tu zdrowie i życie człowieka. Zachowanie sprawcy musi obiektywnie naruszać wynikającą z wiedzy i doświadczenia regułę postępowania z dobrem, jakim jest zdrowie. Występek ten może być popełniony umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem ewentualnym, przy czym sprawca nie musi uświadamiać sobie i na przykład chcieć, aby powodowany przez niego uszczerbek na zdrowiu trwał dłużej niż 7 dni albo nie dłużej niż 7 dni, bowiem wystarczy, że chciał albo przewidując możliwość na to się godził, że spowodowany uszczerbek na zdrowiu nie będzie lekki.

W niniejszej sprawie B. M. (1), feralnego dnia, na terenie cementowni (...) w O., uderzając w twarz oraz kopiąc pokrzywdzonego, spowodował u niego obrażenia ciała, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni. Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy stwierdzić trzeba, iż oskarżony działał umyślnie, chciał bowiem nie tylko uderzyć inną osobę, ale również zadać mu ból i w tym celu uszkodzić ciało ofiary. Co istotne, wobec faktu, że pierwsze ciosy zostały skierowane w twarz pokrzywdzonego, w okolice oka, a więc miejsce szczególnie podatne na uszkodzenia, obejmował oskarżony swoją świadomością skutek swojego działania jakim była możliwość spowodowania uszczerbku na zdrowiu. Zachowanie oskarżonego było

sprzeczne z prawem, nie mieściło się w ramach żadnego z kontratypów, było więc bezprawne. W świetle powyższego zasadnym jest również wniosek, że czyn ten był społecznie szkodliwy i to w stopniu wyższym niż znikomy. Poza tym w przedmiotowej sprawie istniały pełne podstawy do przypisania oskarżonemu winy relacjonowanej do zarzucanego mu czynu, gdyż osiągnął on w czasie jego popełnienia wiek uzasadniający odpowiedzialność karną w rozumieniu art. 10 § 1 k.k. i brak było jakichkolwiek podstaw faktycznych do przyjęcia istnienia po jej stronie okoliczności uchylających winę.

Kierując się sądowymi dyrektywami wymiaru kary wyrażonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a także mając na względzie dyspozycję art. 157 § 1 k.k., Sąd skazał oskarżonego na karę uzgodnioną z prokuratorem, a to 3 miesiące pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary uwzględniono wysoki stopień winy oskarżonego oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu przestępnego. Na stopień winy wpływ miało cechujące oskarżonego pełne rozeznanie co do faktu, iż silne uderzenie w twarz może spowodować u pokrzywdzonego uszczerbek na zdrowiu i jednocześnie zmierzanie do wywołania takiego skutku oraz poniżenie w ten sposób swego b. współpracownika. Stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu determinowany był przede wszystkim rodzajem i charakterem dobra, które w stosunkowo znacznym zakresie zostało naruszone tj. zdrowie pokrzywdzonego, poza tym sprawca działał w zasadzie bez powodu, a uszkodzenia ciała dokonał z premedytacją.

W charakterze okoliczności łagodzącej potraktowano postawę oskarżonego w toku postępowania, który przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę.

Dokonując ogólnie ujętego wymiaru oskarżonemu kary, Sąd odrębnej analizie poddał zasadność zastosowania wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania. Stosownie do treści art. 69 § 1 i 2 k.k. zastosowanie wskazanego środka opiera się przede wszystkim na względach prognostycznych, co oznacza, że całokształt dotychczasowego postępowania sprawcy uzasadniać ma przyjęcie, iż będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że wobec oskarżonego zachodzi mimo wszystko pozytywna prognoza kryminologiczna. Zauważyć należy, że oskarżony, choć był już kilkakrotnie karany sędownie, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jednak zrozumiał swe błędne postępowanie, o czym świadczyły jego szczerze wyjaśnienia oraz żal i skrucha. Okoliczność ta wskazywała, że zasadne stało się przyjęcie istnienia wobec niego dodatkowej prognozy, przy czym uprzednia karalność za przestępstwa podobne, zaważyła za określeniem maksymalnego okresu próby 5 lat, a dodatkowo orzeczeniem środka karnego w postaci dozoru kuratora sądowego w okresie próby, który będzie nadzorował proces resocjalizacji oskarżonego.

W celu wzmocnienia represji karnej, Sąd orzekł wobec oskarżonego grzywnę w symbolicznym wręcz wymiarze 20 stawek po 10 zł – adekwatnym do możliwości finansowych oskarżonego.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu uzasadniała treść art. 627 k.p.k.

W tych okolicznościach, w oparciu o wskazane przepisy prawa,

orzeczono jak w sentencji.

.....

Zarządzenia:

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o apelacji i możliwości orzeczenia na niekorzyść oskarżonego przez SO w takim przypadku;
3. kal. 14 dni,

O., dnia,